

Överklagande ingett den 30 november 2007 av William Prym GmbH & Co. KG och Prym Consumer GmbH av den dom som förstainstansrätten (andra avdelningen) meddelade den 12 september 2007 i mål T-30/05, William Prym GmbH & Co. KG och Prym Consumer GmbH & Co. KG mot Europeiska gemenskapernas kommission

(Mål C-534/07 P)

(2008/C 37/21)

Rättegångsspråk: tyska

Parter

Klagande: William Prym GmbH & Co. KG och Prym Consumer GmbH (ombud: H.-J. Niemeyer och Ch. Herrmann, Rechtsanwältin)

Övrig part i målet: Europeiska gemenskapernas kommission

Klagandenas yrkanden

Klagandena yrkar att domstolen skall

1. upphäva förstainstansrättens (andra avdelningen) dom av den 12 september 2007 i mål T-30/05, i den del som avser klagandena,
2. ogiltigförklara kommissionens beslut K(2004) 4221 slutlig av den 26 oktober 2004 (ärende KOMP/F-1/38.388-PO/Nadeln), i den del som avser klagandena,
alternativt upphäva eller sätta ned de böter som klagandena ålagts genom artikel 2 i det beslutet,
3. eller, om yrkandet under punkt 2 inte bifalls, återförvisa målet till förstainstansrätten för avgörande, och
4. förplikta motparten i överklagandet att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

- Förstainstansrätten hade fel när den bedömde att den omständigheten att det beträffande det ursprungligen enhetliga förfarandet för "hårda sybehör" hade gjorts en uppdelning av "hårda sybehör: nålar" och "hårda sybehör: fäst- och knäppanordningar" utan att skälen för detta angetts inte utgjorde en kränkning av klagandenas rätt till försvar, särskilt deras rätt att yttra sig.
- Genom att inte pröva huruvida det var rättsstridigt att dela upp förfarandet för "hårda sybehör" på grund av att det var fråga om en enda och fortlöpande överträdelse, har förstainstansrätten åsidosatt förbudet mot att vägra rättslig prövning och den grundläggande rätten till ett effektivt rättsligt skydd.

- Förstainstansrätten hade fel när den bedömde att motive-ringsskyldigheten enligt artikel 253 EG inte hade åsidosatts. Rätten ansåg felaktigt att kommissionens inadekvata analys av de aktuella marknadernas storlek, med avseende på såväl relevansen i ärendet som överträdelsens konkreta verkan på marknaden, saknade rättslig betydelse.
- Förstainstansrätten åsidosatte riktlinjerna för beräkning av böter. Rätten fastställde hur allvarlig överträdelsen var enbart genom att hänvisa till överträdelsens abstrakta form och den betraktade det lägsta grundbeloppet för en kategori av allvarligare överträdelser såsom ett minimibelopp som inte kunde sättas ned. Rätten underlät dessutom att betrakta det frivilliga upphörandet med överträdelsen som en förmildrande omständighet, varigenom den åsidosatte rättsstatsprincipen och likabehandlingsprincipen.
- Slutligen åsidosatte förstainstansrätten proportionalitetsprincipen. Rätten tillämpade riktlinjerna för beräkning av böter vid fastställandet av hur allvarlig överträdelsen var på ett sätt som var lika formalistiskt som ensidigt, till förfång för klagandena såsom svarande i det ursprungliga förfarandet. Rätten underlät dessutom att, i enlighet med proportionalitetsprincipen, samtidigt beakta samtliga relevanta omständigheter i målet. I stället prövade den endast huruvida böterna var proportionerliga med hänsyn till särskilda kriterier i varje enskilt fall.

Begäran om förhandsavgörande framställd av Tribunale amministrativa regionale per la Lombardia (Italien) den 3 december 2007 – Assitur Srl mot Camera di Commercio, Industria, Artigianato e Agricoltura di Milano

(Mål C-538/07)

(2008/C 37/22)

Rättegångsspråk: italienska

Hänskjutande domstol

Tribunale amministrativa regionale per la Lombardia (Italien).

Parter i målet vid den nationella domstolen

Klagande: Assitur Srl

Motpart: Camera di Commercio, Industria, Artigianato e Agricoltura di Milano

Tolkningsfråga

Utgör artikel 29 i direktiv 92/50/EG⁽¹⁾, i vilken det föreskrivs sju fall i vilka företag inte får delta i offentlig upphandling av tjänster, en uttömmande uppräkningslista av de fall i vilka hinder för deltagande föreligger och utgör den således hinder för att det i artikel 10.1 bis i lag nr 109/94 (nu ersatt av artikel 34 sista stycket i lagstiftningsdekret nr 136/06) uppställs ett förbud mot att företag som kontrolleras eller kontrolleras av ett annat företag deltar i anbudsförfaranden tillsammans med detta företag?

⁽¹⁾ EGT L 209, s. 1; svensk specialutgåva, område 6, volym 3, s. 139.

Talan väckt den 30 november 2007 – Europeiska gemenskapernas kommission mot Republiken Italien

(Mål C-539/07)

(2008/C 37/23)

Rättegångsspråk: italienska

Parter

Sökande: Europeiska gemenskapernas kommission (ombud: E. Montaguti och A. Nijenhuis)

Svarande: Republiken Italien

Sökandens yrkanden

Sökanden yrkar att domstolen skall

- fastställa att Republiken Italien har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 26.3 i direktiv 2002/22/EG⁽¹⁾ genom att inte säkerställa att i den mån som det är tekniskt genomförbart de myndigheter som ansvarar för larmtjänster tillhandahåller information om varifrån samtalet kommer för samtliga samtal till det gemensamma europeiska larmnumret 112, och
- förplikta Republiken Italien att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Fristen för införlivande av direktiv 2002/22/EG löpte ut den 24 juli 2003.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/22/EG av den 7 mars 2002 om samhällsomfattande tjänster och användares rättigheter avseende elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster (EGT L 108, s. 51).

Talan väckt den 30 november 2007 – Europeiska gemenskapernas kommission mot Republiken Italien

(Mål C-540/07)

(2008/C 37/24)

Rättegångsspråk: italienska

Parter

Sökande: Europeiska gemenskapernas kommission (ombud: R. Lyal och A. Aresu)

Svarande: Republiken Italien

Sökandens yrkanden

Sökanden yrkar att domstolen skall

- fastslå att Republiken Italien inte har uppfyllt sina skyldigheter i enlighet med artiklarna 56 EG och 40 i avtalet om Europeiska ekonomiska samarbetsområdet med avseende på fri rörlighet för kapital mellan medlemsstater och mellan stater som anslutit sig till nämnda avtal, samt de skyldigheter som följer av artikel 31 i EES-avtalet avseende etableringsfrihet mellan de stater som ingått avtalet, genom att bibehålla skattebestämmelser för utdelningar till bolag med hemvist i andra medlemsstater och i stater som ingår i det Europeiska ekonomiska samarbetsområdet som är mer betungande än de som tillämpas för utdelningar till nationella bolag, och
- förplikta Republiken Italien att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Kommissionen hänvisar till den gällande italienska lagstiftningen på området, även praxis, som underställer utdelning till icke-italienska företag (det vill säga utländska utdelningar) en skattelagstiftning som är betydligt mindre fördelaktig än den som tillämpas på utdelningar till italienska företag (det vill säga inhemska utdelningar).

Kommissionen gör gällande att denna lagstiftning – som den italienska regeringen för övrigt står i begrepp att omarbete – inte är förenlig med principen om fri rörlighet för kapital, då den påverkar lönsamheten och investeringar från utländska delägare i italienska företag negativt, och samtidigt försvårar för de italienska företagen att söka kapital i utlandet. Det föreligger därför ett tydligt åsidosättande av artikel 56 EG, vilken innebär ett förbud mot alla hinder för fri rörlighet för kapital mellan medlemsstaterna, och av artikel 40 i EES-avtalet, som motsvarar förstnämnda artikel och avser fri rörlighet för kapital mellan de stater som ingått avtalet.

Kommissionen anser därutöver att lagstiftningen i fråga kan vara oförenlig med etableringsfriheten som regleras i artikel 31 i EES-avtalet, då den skulle kunna tillämpas även på andelsinnehav som ger bestämmande inflytande i italienska bolag som innehas av bolag med hemvist i stater som ingått EES-avtalet, och som inte omfattas av den skattelagstiftning som harmoniserats i enlighet med gemenskapsdirektivet 90/435/EG⁽¹⁾.